

EN RILEY PAIGE-RYSARE — BOK 2

TAGEN

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Tagen

Серия «En Riley Paige Rysare», книга 2

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43693927

TAGEN:

ISBN 9781094303642

Аннотация

Kvinnor blir mördade i New York och deras kroppar hittas mystiskt hängande i kedjor. Med FBI på fallet, och med de bisarra morderna – och avsaknandet av ledtrådar – så finns det bara en agent de kan vända sig till: Riley Paige. Riley, som fortfarande återhämtar sig från sitt senaste fall, är motvillig till att ta sig ann ett nytt fall, speciellt då hon är övertygad om att en annan seriemördare är på fri fot och att han har siktet inställt på henne. Hon vet dock att hennes förmåga att sätta sig in i en mördares tankesätt och hennes träffsäkra instinkter är vad som behövs för att lösa fallet, och hon kan bara inte säga nej – även om det visar sig vara mer än vad hon kanske kan hantera. Rileys sökande tar henne med på en absurd resa rakt in i mördarens psyke, en resa som leder henne till barnhem, mentalsjukhus, och fängelser, all i syfte att förstå vad som driver en psykopat. När hon förstår vad mördaren är kapabel till så inser hon att tiden är knapp och att han snart kommer slå till igen. Men när hennes nya jobb plötsligt är hotat och när hennes egen familj blir en måltavla så blir det för mycket för henne, och kanske

är det mer än vad hon kan klara av – och kanske är det försent också. En mörk psykologisk rysare med hjärtkramande spänning, TAGEN är bok 2 i en spännande ny serie – med en lättomtyckt ny karaktär – som kommer få dig att vilja läsa utan uppehåll till sent in på nätterna. Bok 3 i serien om Riley Paige finns snart tillgänglig.

Содержание

Prolog	7
Kapitel 1	11
Kapitel 2	16
Kapitel 3	23
Kapitel 4	32
Kapitel 5	38
Kapitel 6	45
Kapitel 7	52
Kapitel 8	57
Kapitel 9	64
Kapitel 10	74
Конец ознакомительного фрагмента.	77

Blake Pierce

TAGEN

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAIGE, som innehåller rysarna BORTA (bok #1), TAGEN (bok #2) och ÅTRÅDD (#3). Blake Pierce är också författaren till rysarserien MACKENZIE WHITE.

Blake är en bokmal och har älskat mysterier och rysare hela livet och hon blir glad om ni hör av er, så besök gärna www.blakepierceauthor.com för mer information och för att hålla dig uppdaterad.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act 1976, ingen del av denna publikation får återskapas, distribueras eller sändas på något vis, eller förvaras i databas eller hämtningsystem utan författarens medlåttande. Den här e-boken är licensierad enbart för personligt bruk. Den här e-boken får inte återförsäljas eller skänkas bort. Om ni vill dela den här boken med någon annan, var vänlig och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. Om du läser boken och inte köpte den, eller

om den inte köpts åt dig, var då god och lämna tillbaka den och köp en egen kopia. Tack för att ni respekterar denna författares hårda arbete. Det här är skönlitteratur. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter är antingen en produkt av författarens fantasi eller används fiktivt. Eventuella liknelser med riktiga personer, levande eller döda, är helt slumpmässig. Omslagsbild Copyright GongTo, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

Prolog

Kapten Jimmy Cole hade precis berättat klart en av sina spökhistorier om Hudsonfloden för sina passagerare.

Det var en bra spökhistoria om en yxmördare i en lång, mörk rock, perfekt för en dimmig kväll som den här. Han lutade sig tillbaka i stolen och vilade sina knän som nuförtiden är alltför knackiga efter alla operationer. Han tänkte, för femtielfte gången, på pensionen. Han har sett alla små byar som ligger längs Hudson och en dag så kommer till och med en liten fiskebåt som den här, *Suzy*, att ta knäcken på honom.

Han var klar för kvällen och styrde skeppet mot stranden, och medan det tuffar mot kajen i Reedsport så ropade en av hans passagerare, vilket väckte honom bryskt från dagdrömmandet.

”Hallå, kapten – är inte det ditt spöke där borta?”

Jimmy tittade inte ens. Alla av hans fyra passagerare, två semesterfirande par, var ganska berusade. Det var säkert en av männen som försöker skrämma flickorna.

Men en av kvinnorna instämde: ”Jag ser det också. Vad konstigt”.

Jimmy vände sig mot sina passagerare. Dumma fyllehundar. Det här är sista gången han hyr ut sin båt sent på kvällen.

Den andra mannen pekade.

”Det är där borta”, sa han.

Hans fru höll för ögonen.

”Jag vågar inte titta!” utbrast hon med ett nervöst och generat skratt.

Jimmy insåg att han inte kommer få någon lugn och ro och tittade irriterat dit mannen pekade.

Det var något mellan träden på strandkanten som fångade hans blick. Det verkade glänsa och hade nästan formen av en människa. Vad det än var, så verkade det sväva ovanför marken. Men det var för långt bort för att kunna se ordentligt.

Innan Jimmy kunnat sträcka sig efter kikaren, så hade det försvunnit in bakom träden på vallen.

Jimmy hade faktiskt själv också druckit några öl. Men han tyckte inte det var något problem. Han kan floden utantill. Och han tyckte om sitt jobb. Speciellt så tyckte han om att vara ute på Hudsonfloden vid den här tiden på kvällen, när vattnet är så stilla och fridfullt. Det var inte mycket som kunde hindra honom att känna sig lugn här ute.

Han styrde *Suzy* långsamt och försiktigt mot stötfångarna vid kajen. Han var nöjd med den mjuka ankomsten och stängde av motorn och förtöjde båten.

Passagerarna staplade av båten med fnitter och skratt. Med ostadiga ben fortsatte de längs kajen in mot land och mot deras Bed & Breakfast. Jimmy var glad att de betalade i förväg.

Men han kunde inte sluta tänka på det där han sett. Det långt ner längs stranden och går inte att se härifrån. Vem eller vad kan det ha varit?

Han visste att han inte kommer kunna slappna av innan han

tagit reda på det, vilket gjorde honom irriterad. Han var bara så.

Jimmy suckade högt och gav sig av till fots, traskandes tillbaka längs tågrälsen som följer stranden. Den rälsen hade varit i bruk för hundra år sedan, när Reedsport mest bestod av kasinon och bordeller. Nu var de bara ännu en kvarleva från en svunnen tid.

Jimmy följde tillslut en sväng och närmade sig en gammal lagerlokal. Några säkerhetslampor på byggnaden kastade ett svagt ljus, och han fick syn på det: en skimrande människoliknande skepnad som till synes svävade ovanför marken. Skepnaden hängde under en av tvärbjälkarna till en elstolpe.

När han närmade sig och tog en närmare titt så gick en rysning genom ryggen på honom. Skepnaden var verkligen människoliknande—men den visade inga tecken på liv. Kroppen var vänd bort från honom och insvept i något slags tyg och varv efter varv av tunga kedjor som gick kors och tvärs och var långt mycket mer än vad som krävdes för att hålla någon slags fånge. Kedjorna glänste i ljuset.

Åh, Gud, inte igen.

Jimmy mindes plötsligt ett hemskt mord som skedde för flera år sedan som hade skakat hela området.

Hans knä började ge efter, Jimmy gick runt till andra sidan av kroppen. Han klev fram, nära nog för att se dess ansikte—och han ramlade nästan till marken av chock. Han kände igen henne. Det var en kvinna från närområdet, en sjuksköterska, hon hade varit hans vän i flera år. Hennes hals var uppskuren, och hennes

döda mun hade munkavle i form av en kedja som var lindad runt hennes huvud.

Jimmy flämtade till av sorg och förskräckelse.

Mördaren var tillbaka.

Kapitel 1

Specialagent Riley Paige blev som förstenad, och stirrade i ren chock. Den handfull småsten som låg på sängen borde inte ha varit där. Någon hade brutit sig in i hennes hem och lagt dem där —någon som ville henne illa.

Hon visste direkt att småstenarna var ett budskap, och att budskapet var från en gammal fiende. Han berättade för henne att hon faktiskt inte hade dödat honom.

Peterson lever.

Hon kände hur tanken fick hennes kropp att skaka.

Hon hade misstänkt det länge, och nu var hon helt säker. Dessutom så hade han varit inne i hennes hem. Bara tanken fick hon att vilja kräkas. Var han kvar i huset?

Rädslan gjorde hennes andning ansträngd. Riley visste att hennes fysiska resurser var begränsade. Hon hade precis överlevt en dödlig sammandrabbning med en sadistisk mördare, och hennes huvud var fortfarande insvept i bandage, och hennes kropp var gul och blå. Skulle hon kunna försvara sig själv om han var kvar i huset?

Riley drog omedelbart sin pistol. Med skakande händer så gick hon fram till garderoben och öppnade den. Ingen var där inne. Hon kollade under sängen. Ingen där heller.

Riley stod där och tvingade sig själv att tänka klart. Hade hon varit i sovrummet efter att hon kom hem? Ja, det hade hon, för

hon hade lagt hölstret på byrån bredvid dörren. Men hon hade inte tändt ljuset eller ens tittat in i rummet. Hon hade bara stått i dörröppningen och lagt sitt vapen på byrån, sen hade hon gått. Hon hade tagit på sig sitt nattlinne i badrummet.

Kunde hennes ärkefiende ha varit i huset hela tiden? Efter att hon och April hade kommit hem så hade de pratat och tittat på TV långt inpå natten. Sen hade April gått och lagt sig. I ett litet hus som hennes så skulle man behöva vara mycket duktig på att gömma sig för att inte bli upptäckt. Men hon kunde inte utesluta möjligheten.

Plötsligt så kom en ny våg av rädsla.

April!

Riley tog ficklampan som hon hade på sängbordet. Med pistolen i höger hand och ficklampan i vänster så tog hon klivet ut ur sovrummet och tände i hallen. Hon hörde inga konstiga ljud och fortsatte snabbt bort till Aprils sovrum och slog upp dörren. Rummet var kolsvart. Riley tände taklampan.

Hennes dotter låg i sängen.

”Vad är det, mamma?” frågade April och kisade förvånat.

Riley gick in i rummet.

”Ligg kvar i sängen”, sa hon. ”Stanna där du är”.

”Mamma du skrämmer mig”, sa April med skakig röst.

Det var inga problem med det, tyckte Riley. Hon var ordentligt rädd själv, och hennes dotter hade all anledning att vara lika rädd som hon själv var. Hon gick bort till Aprils garderob och lyste in med ficklampan. Ingen där. Ingen under Aprils säng heller.

Vad skulle hon nu göra? Hon var tvungen att leta igenom varje vrå i hela huset.

Riley visste vad hennes före detta partner Bill Jeffreys skulle säga.

För helvete Riley, ring efter hjälp.

Hennes gamla ovana att göra allt på egen hand hade alltid gjort Bill uppretad. Men den här gången skulle hon lyda hans råd. Med April i huset så tänkte Riley inte ta några risker.

”Ta på dig en morgonrock och några skor”, sa hon till sin dotter. ”Men lämna inte rummet—inte än”.

Riley gick tillbaka till sitt sovrum och tog telefonen från sängbordet. Hon slog snabbnumret för beteendeanalysenheten. Så fort hon hörde en röst så väste hon, ”Det här är specialagent Riley Paige. Någon har brutit sig in i mitt hem. Han kanske är kvar. Skicka hit någon snabbt”. Hon tänkte efter en sekund och lade till, ”Och skicka ett team för att säkra bevis”.

”Det fixar vi direkt”, fick hon som svar.

Riley avslutade samtalet och gick ut i hallen igen. Förutom de två sovrummen och hallen så var resten av huset fortfarande mörkt. Han kunde vara var som helst, väntades på rätt ögonblick att anfalla. Den här mannen hade överraskat henne förr, och den gången hade det nästan kostat henne livet.

Riley gick effektivt genom huset och tände lampa efter lampa med pistolen redo. Hon lös in i varje garderob och varje mörkt hörn.

Slutligen tittade hon upp mot hallens tak. Luckan ovanför

henne ledde till vinden via en stege som man drog ner. Vågade hon klättra upp där för att leta?

Då hörde Riley polissirenerna. Hon suckade djupt av lättnad när hon hörde ljudet. Hon insåg att byrån hade ringt den lokala polisen för beteendeanalysenhetens kontor låg mer än en halvtimme bort.

Hon gick till sitt sovrum och tog på ett par skor och en morgonrock, sen gick hon tillbaka till Aprils rum.

”Följ med”, sa hon. ”Håll dig nära mig”.

Riley la sin vänstra arm runt April och höll fortfarande hårt i pistolen. Den stackars flickan skakade av rädsla. Riley ledde April till ytterdörren och öppnade den i samma stund som flera poliser i uniform kom springandes uppför trottoaren.

Den manlige polisen som hade befälet gick in i huset med sitt tjänstevapen draget.

”Vad är det som hänt?” frågade han.

”Någon var i huset”, sa Riley. ”Han kanske fortfarande är kvar”.

Polismannen tittade nervöst på pistolen i hennes hand.

”Jag är från FBI”, sa Riley. ”Agenter från beteendeanalysenheten kommer snart. Jag har redan sökt igenom huset, förutom vinden”. Hon pekade. ”Det finns en lucka i taket i hallen”.

Konstapeln ropade, ”Bowers, Wright, gå in och kolla igenom vinden. Resten kollar trädgården, baksidan och framsidan”.

Bowers och Wright gick direkt till hallen och drog ner stegen.

De drog sina vapen. En väntade under stegen medan den andre klättrade upp och lös runt med sin ficklampa. Efter en stund så försvann han upp på vinden.

En liten stund senare så ropade han, ”Ingen här”.

Riley ville känna sitt lättad. Men sanningen var att hon halvt hade hoppats på att Peterson hade varit där uppe. Han hade kunnat bli anhållen här och nu—eller ännu bättre, skjutet. Hon var nästan helt säker på att han inte skulle gömma sig i trädgården, varken på framsidan eller baksidan.

”Har du en källare?” frågade konstapeln.

”Nej, bara en krypgrund”, sa Riley.

Konstapeln ropade, ”Benson, Pratt, kolla under huset”.

April höll fortfarande fast i sin mamma för glatta livet.

”Vad är det som händer, mamma?” frågade hon.

Riley tvekade. Hon hade i många år undanhållit den hemska sanningen om hennes jobb för April. Men hon hade nyligen insett att hon hade varit överbeskyddande. Så hon hade berättat för April om hennes traumatiska fångenskap hos Peterson—eller i alla fall så mycket som hon trodde att hon skulle klara. Hon hade också berättat att hon inte trodde att han verkligen var död.

Men vad skulle hon säga till April nu? Det visste hon inte.

Riley kramade om sin dotter hårt. Hon nickade och försökte dölja rysningen som gick igenom hela hennes kropp.

”Han lever”.

Kapitel 2

En timme senare så kryllade det med polis och FBI-agenter i Rileys hus. Tungt beväpnade federala agenter och ett bevisteam jobbade med polisen.

”Lägg småstenarna på sängen i en påse”, ropade Craig Huang. ”Vi måste kolla om det finns fingeravtryck eller DNA på dem”.

Till en början hade Riley inte varit glad att Huang hade befälet. Han var väldigt ung, och hennes tidigare erfarenheter med att jobba med honom hade inte gått så bra. Men nu såg hon att han gav bra order och organiserade brottsplatsen effektivt. Huang började växa in i sin roll.

Bevisteamet jobbade hårt med att gå igenom varje centimeter av huset och leta efter fingeravtryck. Andra agenter hade försvunnit in i mörkret bakom huset i hopp om att hitta hjulspår eller ett spår ut i skogen. Nu när saker och ting verkade gå som de skulle så ledde Huang bort Riley från de andra och in i köket. De satte sig vid bordet. April, som fortfarande var mycket darrig, gjorde dem sällskap.

”Nå, vad tror du?” frågade han Riley. ”Finns det någon chans att vi kan få tag på honom?”

Riley suckade uppgivet.

”Nej, jag tror tyvärr att han kommit undan. Han måste ha varit här tidigare på kvällen, innan jag och min dotter kom hem”.

Då kom en kevlar-klädd kvinnlig agent in från husets baksida.

Hon hade mörkt hår, mörka ögon, och mörk hy, och hon såg ännu yngre ut än Huang.

”Agent Huang, jag hittade något”, sa kvinnan. ”Rivmärken på baddörrens lås. Det ser ut som om någon dyrkade upp det”.

”Bra jobbat, Vargas”, sa Huang. ”Nu vet vi hur han tog sig in. Kan du stanna här med Riley och hennes dotter en stund?”

Den unga kvinnans ansikte fylldes med glädje.

”Det gör jag gärna”, sa hon.

Hon satte sig vid bordet, och Huang gick ut ur köket och tillbaka till de andra.

”Agent Paige, jag är agent María de la Luz Vargas Ramírez”. Hon log. ”Jag vet att det är en munfull. Det är nåt vi mexikaner gör. Folk kallar mig Lucy Vargas”.

”Jag är glad att du är här, agent Vargas”, sa Riley.

”Kalla mig Lucy, tack”.

Den unga kvinnan blev tyst och bara stirrade på Riley ett tag. Tillslut så sa hon, ”Agent Paige, jag hoppas det inte är olämpligt att jag säger det här, men... det är verkligen en ära att träffa dig. Jag har följt ditt arbete ända sedan jag gick på akademien. Hela din meritlista är fantastisk”.

”Tack”, sa Riley.

Lucy log med beundran. ”Jag menar, hur du avslutade Peterson-fallet—hela historien gör mig ställd”.

Riley skakade på huvudet.

”Jag önskar det vore så enkelt”, sa hon. ”Han är inte död. Det var han som bröt sig in idag”.

Lucy ryggade tillbaka, förstummad.

”Men alla säger—” började Lucy.

Riley avbröt henne.

”Någon mer än jag trodde att han var i livet. Marie, kvinnan jag räddade. Hon var säker på att han fortfarande fanns där ute och att han hånade henne. Hon...”

Riley stannade upp och mindes synen av Maries kropp som hängde i hennes eget sovrum.

”Hon begick självmord”, sa Riley.

Lucy såg både förskräckt och förvånad ut. ”Jag är ledsen”, sa hon.

Då hörde Riley en bekant röst ropa på henne.

”Riley? Är du okej?”

Hon vände sig om och såg en orolig Bill Jeffreys ståendes i köksdörren. Beteendeanalysenheten måste ha meddelat honom om oroligheterna, och han hade kört hit på egen hand.

”jag är okej, Bill”, sa hon. ”April också. Sätt dig ner”.

Bill satte sig vid bordet med Riley, April, och Lucy. Lucy stirrade på honom, häpen över att få träffa Rileys före detta partner, ännu en FBI-legend.

Huang gick in i köket igen.

”Ingen är i huset, eller i trädgården”, sa han till Riley. ”Mina gubbar har samlat in alla bevis de kan hitta. De säger att vi inte kommer ha mycket att gå på. Det blir upp till laborieteknikerna att få ut någonting av det”.

”Jag var rädd för det”, sa Riley.

”Det verkar som om vi är klara för ikväll”, sa Huang. Sen gick han ut ur köket för att ge sina sista order till agenterna.

Riley vände sig mot sin dotter.

”April, du får sova hos din pappa inatt”.

Aprils ögon vidgades.

”Jag tänker inte lämna dig här”, sa April. ”Och jag tänker verkligen inte sova hos pappa”.

”Det måste du”, sa Riley. ”Du är inte säker här”.

”Men mamma—”

Riley avbröt henne. ”April, det finns fortfarande saker om den här mannen som jag inte berättat för dig. Hemska saker. Du är säker hos din pappa. Jag hämtar dig imorgon efter skolan”.

Innan April kunde säga emot, så talade Lucy.

”Din mamma har rätt, April. Lita på mig. Faktiskt, det är en order från mig. Jag väljer ut några agenter som kan köra dit dig. Agen Paige, om ni tillåter så ringer jag er ex-make och berättar för honom vad som hänt”.

Riley blev överraskad av Lucys erbjudande. Hon var positivt överraskad. Det var nästan kusligt hur Lucy verkade ha förstått att det skulle vara ett besvärligt samtal för Riley att ta själv. Ryan skulle utan tvekan ta det hela på större allvar om han fick höra det från en annan agent än Riley. Lucy hade också hanterat April på ett bra sätt.

Inte nog med att Lucy hade upptäckt att bakdörrens lås hade dyrkats upp, men hon visade också empati. Empati var en mycket viktig kvalitet hos en agent från beteendeanalysenheten,

en kvalitet som ofta strök med på grund av stressen som jobbet innebar.

Den här kvinnan är skicklig, tänkte Riley.

”Kom”, sa Lucy till April. ”Vi går och ringer din pappa”.

April spände blicken i Riley. Men hon reste sig och följde Lucy till vardagsrummet där de började ringa.

Riley och Bill satt ensamma kvar vid köksbordet. Trots att det inte fanns något att göra, så kändes det rätt för Riley att Bill var där. De hade jobbat tillsammans i många år och hon hade alltid ansett dem vara ett likt par—båda var fyrtio år med lite grått i sitt mörka hår. De var båda hängivna åt sitt jobb och hade problem i äktenskapen. Bill var stabilt byggd med ett stabilt temperament.

”Det var Peterson”, sa Riley. ”Han var här”.

Bill sa ingenting. Han verkade inte övertygad.

”Tror du mig inte?” sa Riley. ”Det låg småsten i min säng. Han måste ha lagt dem där. De kan inte ha kommit dit på något annat sätt”.

Bill skakade på huvudet.

”Riley, jag är säker på att någon bröt sig in”, sa han. ”Det inbillade du dig inte. Men Peterson? Det tvivlar jag verkligen på”.

Riley började bli arg.

”Bill, lyssna på mig. Jag hörde att det skramlade vid dörren häromnatten, och jag tittade ut och såg stenarna där. Marie hörde någon kasta sten mot hennes sovrumsfönster. Vem annars kan det vara?”

Bill suckade och skakade på huvudet.

”Riley, du är trött”, sa han. ”Och när du blir trött och fixerar du dig på en idé så är det lätt att man tror på vad som helst. Det kan hända vem som helst”.

Riley kämpade mot tårarna. På den gamla goda tiden så hade Bill litat på hennes instinkt utan tvekan. Men den tiden låg bakom dem. Och hon visste varför. För några dagar sedan så hade hon i berusat tillstånd ringt till honom och föreslagit att de skulle agera på sin ömsesidiga attraktion och påbörja en affär. Det var en hemsk sak hon hade gjort, och det visste hon, och hon hade inte tagit en klunk sedan dess. Men trots det så hade saker och ting mellan henne och Bill inte varit sig lika efter det.

”Jag vet vad det här handlar om, Bill”, sa hon. ”Det är för det där dumma telefonsamtalet. Du litar inte på mig längre”.

Nu började Bills röst spricka av ilska.

”För helvete, Riley, jag försöker bara vara realistisk”.

Riley bubblade av ilska. ”Bara stick”.

”Men Riley—”

”Tro mig eller inte. Välj. Men nu vill jag att du sticker”.

Bill reste sig uppgivet från bordet och gick.

Genom köksdörren så kunde Riley se att nästan alla hade lämnat huset, inklusive April. Lucy gick in i köket igen.

”Agent Huang lämnar några agenter här”, sa hon. ”De kommer ha huset under uppsikt hela natten från deras bil. Jag vet inte om det är en bra idé att du är ensam här inne. Jag stannar gärna”.

Riley satt och tänkte en stund. Det hon ville—det hon *behövde* just nu—var att någon skulle tro henne att Peterson inte var död. Hon tvivlade på att hon ens skulle kunna övertyga Lucy om det. Allting verkade hopplöst.

”Jag klarar mig, Lucy”, sa Riley.

Lucy nickade och lämnade köket. Riley hörde hur de sista agenter lämnade huset och stängde dörren efter sig. Riley reste sig och kollade så att både ytterdörren och bakdörren var låsta. Hon ställde två stolar mot bakdörren. Hon skulle höra om någon dyrkade upp låset igen.

Sen stod hon i vardagsrummet och såg sig om. Huset såg ovanligt ljust ut, med varje lampa tänd.

Jag borde släcka några av dem, tänkte hon.

Men när hon sträckte sig efter strömbrytaren i vardagsrummet så stelnade hennes fingrar. Hon kunde bara inte göra det. Hon var förstenad av skräck.

Hon visste att Peterson var ute efter henne igen.

Kapitel 3

Riley tvekade en stund när hon gick in i beteendeanalysenhetens byggnad, och undrade om hon verkligen var redo att möta någon idag. Hon hade inte sovit på hela natten och var helt utmattad. Känslan av skräck hade hållit henne vaken hela natten och fått adrenalinet att pumpa tills det inte fanns något kvar. Nu kände hon sig bara tom.

Riley tog ett djupt andetag.

Den enda vägen ut är att göra det.

Hon samlade sitt mod och gick in i labyrinten som var full av FBI-agenter, specialister, och administrativ personal. Allteftersom hon gick igenom byggnaden så tittade bekanta ansikten upp från sina datorer. De flesta log av att se henne, och många gav henne tummen upp. Riley började långsamt känna sig glad att hon valt att gå hit. Hon behövde något för att muntra upp henne.

”Bra jobbat med Dockmördaren”, sa en ung agent.

Det tog Riley några sekunder att förstå vad han menade. Sen förstod hon att ’Dockmördaren’ måste vara ett nytt smeknamn för Dirk Monroe, psykopaten som hon precis stoppat. Namnet var logiskt.

Riley märkte också att några av ansiktena var mer försiktiga. De hade utan tvekan hört om incidenten hos henne igår kväll, när hela teamet hade rusat iväg när de hörde hennes desperata rop

på hjälp. *De undrar säkert om allt står rätt till i huvudet på mig,* tänkte hon. Så vitt hon visste så trodde ingen annan på byrån att Peterson fortfarande levde.

Riley stannade till vid Sam Flores skrivbord, en laboratorietekniker med svarta glasögon som jobbade hårt vid sin dator.

”Vad har du till mig, Sam?” sa Riley.

Sam tittade upp från skärmen.

”Du menar angående inbrottet, va? Jag tittade precis på några preliminära rapporter. Tyvärr så finns det inte så mycket. Labbkillarna hittade inget på stenarna—inget DNA eller fibrer. Inga fingeravtryck heller”.

Riley suckade besviket.

”Hör av dig om något förändras”, sa hon och klappade Flores på ryggen.

”Jag skulle inte räkna med det”, sa Flores.

Riley fortsatte till avdelningen där de högre agenterna höll till. Medan hon gick förbi de små kontoren med glasväggar, så såg hon att Bill inte var där. Det kom faktiskt som en lättnad, men hon visste att förr eller senare så skulle hon vara tvungen att rätta till det hon ställt till med.

När hon kom in på sitt egen välstädade och organiserade kontor så lade Riley omedelbart märke till att hon hade ett meddelande på telefonsvararen. Det var från Mike Nevins, den rättsmedicinska psykiatrikern från Washington som ibland rådgav beteendeanalysenheten angående deras fall. Under åren så

hade hon upptäckt att han var en bra källa för att få otrolig insikt, inte bara om hennes fall. Mike hade hjälpt Riley med hennes egen kamp med PTSD efter det att Peterson hållit henne fången och torterat henne. Hon visste att han hade ringt för att kolla hur det var med henne, något han gjorde ofta.

Hon skulle precis ringa upp honom när specialagent Brent Merediths breda kroppsbyggnad dök upp i hennes dörr. Gruppchefens svarta och kantiga utseende gav ett intryck av hans tuffa och allvarliga personlighet. Riley kände sig lättad av att se honom, hon kände sig alltid lugn i hans närhet.

”Välkommen tillbaka, agent Paige”, sa han.

Riley reste sig upp för att skaka hans hand. ”Tack, agent Meredith”.

”Jag hörde att du var med om något spännande igår kväll. Jag hoppas du mår bra”.

”Jag är okej, tack”.

Meredith tittade på henne med varm oro, och Riley visste att han försökte avväga om hon var redo att börja jobba igen.

”Skulle du vilja göra mig sällskap i cafeterian och ta en kopp kaffe?” frågade han.

”Tack, men det finns några filer jag måste titta över. En annan gång”.

Meredith nickade men sa ingenting. Riley visste att han väntade på att hon skulle prata. Han hade utan tvekan också hört att hon trodde Peterson hade varit inkräktaren. Han gav henne en chans att göra uttryck för sin åsikt. Men hon var säker

på att Meredith inte skulle vara mer angelägen att tro henne om Peterson än någon annan hade varit.

”Nåja, jag borde ge mig av”, sa han. ”Säg till när du kan ta en kopp kaffe eller lunch”.

”Det ska jag göra”.

Meredith stannade upp och vände sig mot Riley.

Långsamt och försiktigt sa han, ”Var försiktigt, agent Paige”.

Riley lade märke till en stor innebörd i de orden. För inte så länge sedan så hade en annan överordnad inom byrån sett till att hon blev avstängd för ordervägran. Hon hade fått tillbaka sin tjänst, men hennes position kanske fortfarande var skakig. Riley kände att Meredith gav henne än vänskaplig varning. Han ville inte att hon skulle ta några risker. Och att tjata om Peterson för mycket skulle kanske inte gillas av de som hade förklarat fallet som avslutat.

Direkt efter att Meredith lämnat hennes kontor så gick Riley bort till arkivskåpet och tog fram den tjocka filen om Peterson-fallet. Hon öppnade den på sitt skrivbord och bläddrade igenom den för att fräscha upp minnet om hennes ärkefiende. Det fanns inte mycket hjälp att hämta.

Sanningen var att mannen fortfarande var en gåta. Det fanns inga bevis för att han existerade förrän Bill och Riley hittade honom. Peterson kanske inte ens är hans riktiga namn, och de hade stött på flera olika förnamn som uppgetts vara förknippade med honom. Medan hon letade igenom filen så hittade hon ett fotografi av hans offer—kvinnor som hade hittats i grunda

gravar. De hade alla haft brännmärken, och dödsorsaken hade varit strypning med händer. Riley ryste när hon mindes de stora och starka händerna som hade tagit henne och satt henne i bur, som ett djur.

Ingen visste hur många kvinnor han hade dödat. Det kanske fanns många fler kroppar som inte hittats än. Och ingen hade vetat att han tyckte om att tortera kvinnor i mörkret med en blåslampa, förrän Marie och Riley hade blivit tillfångatagna och lyckats fly. Och ingen annan ville tro att Peterson fortfarande levde.

Det hela gjorde henne så ledsen. Riley var känd för sin förmåga att sätta sig i mördares tankar— en förmåga som ibland skrämde henne. Men, hon hade aldrig lyckats sätta sig in i Petersons tankar. Och just nu kändes det som om hon förstod honom ännu mindre.

Han hade aldrig gett Riley intrycket av att vara en organiserad psykopat. Att han lämnade sina offer i grunda gravar visade på motsatsen. Han var ingen perfektionist. Men, han var ändå tillräckligt noggrann för att inte lämna spår efter sig. Mannen var verkligen motsägelsefull.

Hon mindes något som Marie hade sagt till henne strax innan hon tog livet av sig...

”Kanske är han som ett spöke, Riley. Kanske det var det som hände när du sprängde honom. Du dödade hans kropp men du dödade inte hans ondska”.

Han var inte ett spöke, det var Riley säker på. Hon var säker

—mer säker än hon någonsin varit—att han fanns där ute, och att hon var hans nästa offer. Men, han kunde lika gärna vara ett spöke såvitt hon brydde sig. Förutom hon själv, så trodde ingen på att han existerade.

”Var är du ditt kräk?” viskade hon för sig själv.

Hon visste inte, och hon kunde inte ta reda på det. Hon hade kört fast helt. Hon hade inget annat val än att släppa det hela för tillfället. Hon stängde filen och satte tillbaka den på sin plats i arkivskåpet.

Telefonen på kontoret ringde. Hon såg att samtalet var på en linje som alla specialagenter delade. Det var linjen som beteendeanalysenhetens telefoncentral använde för att vidarebefordra samtal till agenter. Tumregeln var att den agent som först lyfte luren fick ta fallet.

Riley såg sig om och såg att alla andra kontor verkade tomma för tillfället. De andra agenterna var på lunch eller jobbade på andra fall. Riley svarade.

”Specialagent Riley Paige. Vad kan jag stå till tjänst med?”

Rösten i luren lät orolig.

”Agent Paige, det här är Raymond Alford, polischef i Deedsport, New York. Vi har ett problem här. Skulle vi kunna ta ett videosamtal? Jag tror kanske det kan förklara det bättre. Och jag har några bilder som det är bäst att du slår ett öga på själv”.

Riley var nyfiken. ”Givetvis”, sa hon. Hon gav Alford hennes kontaktinformation. En stund senare så talade hon med honom, ansikte mot ansikte. Han var en lång och smal man som börjat

tappa håret och såg ut att vara en bra bit in i medelåldern. Hans
ansiktsuttryck var oroligt och trött.

”Vi hade ett mord här igår kväll”, berättade Alford. ”Ett riktigt
hemskt sådant. Jag ska visa dig”.

Ett fotografi dök upp på Rileys datorskärm. Bilden visade
något som verkade vara en kvinnokropp som hängde i en kedja
över ett järnvägsspår. Kroppen var inlindad i ett flertal kedjor,
och verkade vara konstigt klädd.

”Vad har offret på sig?” frågade Riley.

”En tvångströja”, sa Alford.

Riley blev överraskad. När hon tittade närmare på bilden så
kunde hon se att det var sant. Sen försvann bilden och Riley var
återigen ansikte mot ansikte med Alford.

”Polischef Alford, jag är tacksam för att du slagit larm. Men
varför tror du att detta är ett fall för beteendeanalysenheten?”

”För exakt samma sak hände inte långt härifrån för fem år
sedan”, sa Alford.

En annan bild dök upp på skärmen. En annan kvinnas kropp
som också var täckt med kedjor och iklädd en tvångströja.

”Den gången var det en deltidsarbetare på fängelset, Marla
Blainey. Tillvägagångssättet var identiskt—förutom att hon bara
dumpats vid floden, hon blev inte upphängd”.

Alfords ansikte dök upp igen.

”Den här gången var det Rosemary Pickens, en sjuksköterska
från trakten”, sa han. ”Ingen kan komma på något motiv, inte för
någon av kvinnorna. De var båda omtyckta”.

Alford sjönk ihop och skakade trött på huvudet.

”Agent Paige, det här är mer än jag och min personal klarar av. Det här nya mordet måste innebära en seriemördare eller en härmapa. Men problemet är att båda de alternativen inte kan stämma. Vi har inte sådana problem i Reedsport. Vi är bara en liten turistort vid Hudson River med ungefär sju tusen invånare. Ibland måste vi stoppa ett slagsmål, eller fiska upp en turist ur floden. Det brukar inte bli mycket värre här”.

Riley tänkte efter. Det verkade faktiskt vara ett fall för beteendeanalysenheten. Hon borde verkligen vidarebefordra Alford till Meredith omedelbart.

Men Riley tittade bort mot Merediths kontor och såg att han inte kommit tillbaka än. Hon var tvungen att upplysa honom om detta senare. Men sålänge så kanske hon kunde hjälpa lite.

”Vad var dödsorsakerna?” frågade hon.

”Skuren hals, båda två”.

Riley försökte att inte visa sin förvåning. Det var mycket vanligare att offer blev ihjälslagna eller strypta.

Detta verkade vara en mycket ovanlig mördare. Men, det var den sortens psykopat som Riley kände väl. Hon specialiserade sig på sådana fall. Det verkade synd att hon inte skulle få tillämpa sin expertis på det här fallet. På grund av allt som hänt henne nyligen, så skulle hon inte få fallet.

”Har ni plockat ner kroppen? frågade Riley.

”Inte än”, sa Alford. ”Hon hänger där fortfarande”.

”Gör inte det. Lämna kroppen där tills våra agenter kommer”.

Alford såg inte glad ut.

”Agen Paige, det är mycket du ber om. Det är precis bredvid tågspåret och man kan se det från floden. Byn behöver inte den här sortens publicitet. Många vill att jag ska plocka ner kroppen”.

”Låt den vara”, sa Riley. ”Jag vet att det är svårt, men det är viktigt. Det tar inte lång tid. Vi kommer ha agenter där i eftermiddag”.

Alford nickade med tyst samtycke.

”Hare ni fler fotografier av det senaste offret?” frågade Riley.
”Några närbilder?”

”Visst, jag ska visa dem”.

Riley fick se en serie av detaljerade fotografier av liket. Lokalpolisen hade gjort ett bra jobb. Fotografierna visade hur hårt och omsorgsfullt kedjorna hade placerats runt kroppen.

Tillslut kom en närbild på offrets ansikte.

Riley satte hjärtat i halsgropen. Offrets ögon stod ut, och hennes mun var förbunden med en kedja. Men det var inte det som chockade Riley.

Kvinnan liknade väldigt mycket Marie. Hon var äldre och tjockare, men ändå. Marie kanske hade sett ut så om hon hade fått leva ett ett årtionde till eller så. Bilden var som ett slag i magen för Riley. Det var som om Marie ropade på henne, och krävde att hon skulle ta fast mördaren.

Hon visste att hon var tvungen att ta fallet.

Kapitel 4

Peterson gled lugnt fram med bilen, inte för fort, inte för långsamt. Han mådde bra. Han hade äntligen fått syn på flickan igen. Äntligen hade han hittat henne. Där var hon, Rileys dotter, ensam, gåendes på väg till skolan, utan en tanke på att hon var förföljd. Inte en tanke på att han skulle döda henne.

Medan han såg på, så stannade hon plötsligt och vände sig om, som om hon kände att hon var iakttagen. Hon stod där och såg obestämd ut. Några andra studenter gick förbi henne och in i byggnaden.

Han gled vidare och väntade på vad hon skulle göra härnäst. Inte för att flickan var av någon större betydelse för honom. Hennes mamma var den han tänkte ta ut sin hämnd på. Hennes mamma hade satt stopp för honom, och det skulle hon sota för. Det hade hon redan fått göra, på sätt och vis—han hade trots allt drivit Marie Sayles till självmord. Men nu var han tvungen att ta ifrån henne det som hon höll mest kärt.

Till hans förtjusning så vände sig flickan om och började gå bort från skolan. Hon hade uppenbarligen bestämt sig för att inte närvara på lektionerna idag. Hans hjärta bankade—han ville slå till. Men han kunde inte. Inte än. Han var tvungen att intala sig själv att vara tålmodig. Det fanns människor som kunde se honom.

Peterson körde ett varv runt kvarteret och tvingade sig själv att

vara tålmodig. Han höll tillbaka ett leende för det som väntade. De planer han hade för hennes dotter skulle få Riley att lida på sätt hon inte trodde var möjligt. Trots att hon fortfarande var gänglig och klumpig så liknade flickan sin mamma väldigt mycket. Det skulle göra det hela ännu mer tillfredsställande.

När han var på väg tillbaka så såg han att flickan gick raskt längs gatan. Han körde in till trottoaren och iakttog henne en stund, tills han insåg att hon tog en väg som ledde ut ur staden. Om hon skulle gå hem ensam, då kanske detta var det perfekta tillfället att ta kontroll över henne.

Hans hjärta slog med längtan och förväntan, och Peterson körde runt ett kvarter till.

Människor var tvungna att lära sig att fördröja vissa njutningar. Peterson visste att om man väntar på rätt tillfälle, så ger fördröjd tillfredsställelse mycket mer njutning. Det hade han lärt sig av årtal av utsökt och långsamt plågeri.

Det finns så mycket att se fram emot, tänkte han nöjt.

När han åter fick syn på henne så skrattade Peterson högt. Hon liftade! Gudarna log mot honom denna dag. Det var i Guds plan att han skulle döda henne.

Han stannade bredvid henne och log så gott han kunde.

”Ska du ha skjuts?”

Flickan log tillbaka. ”Ja, tack”.

”Vart ska du någonstans?” frågade han.

”Jag bor en liten bit utanför staden”.

Flickan gav honom adressen.

”Jag kör ändå förbi där. Hoppa in”.

Flickan satte sig i framsätet. Han såg att flickan hade sin mammas nötbruna ögon, något som gjorde honom ännu mer nöjd.

Peterson låste dörrar och fönster. Luftkonditioneringen väsnades. Flickan hörde ingenting.

*

April kände adrenalinet när hon fäste säkerhetsbältet. Hon hade aldrig liftat förr. Hennes mamma skulle bli tokig och hon fick reda på det.

Men det var inte mer än rätt, tyckte April. Det var redan taskigt att låta henne bo hos pappa igår kväll—och allt tack vare en galen idé att Peterson hade varit i deras hus. Det var inte sant, det var April säker på. De två agenterna som kört henne till pappa hade sagt det. Utifrån det de sa till varandra, så lät det som om hela byrån trodde att mamma var lite galen.

”Vad gör du i Fredericksburg?” frågade mannen.

April vände sig om och tittade på honom. Han var en ganska snygg kille med stor haka, rufsigt hår och skäggstubb. Han log.

”Skolan”, sa April.

”Sommarskola?” frågade mannen.

”Ja”, sa April. Hon tänkte verkligen inte berätta för honom att hon bestämt sig för att skolka. Inte för att hon såg ut som någon som inte skulle förstå. Han verkade ganska så cool. Han kanske

till och med skulle tycka det var häftigt att hjälpa henne trotsa hennes föräldrar. Men det var säkrast att inte ta några risker.

Mannens leende blev busigt.

”Så vad tycker din mamma om att du liftar?” frågade han.

April blev röd i ansiktet och generad.

”Hon tycker det är okej”, sa hon.

Männen skrattade. Det var inget trevligt ljud. April tänkte på något. Han hade frågat vad hennes *mamma* tyckte, inte vad hennes *föräldrar* tyckte. Varför hade han sagt så?

Det var ganska mycket trafik så här nära skolan vid den här tiden på morgonen. De skulle ta en stund att ta sig hem. April hoppades att mannen inte skulle vilja prata för mycket. Det kunde bli väldigt besvärligt.

Men efter ett par kvarter med tystnad så kände sig April ännu mer obekvämt. Mannen hade slutat le och hans ansiktsuttryck verkade ganska kusligt. Hon märkte att alla dörrar var låsta. I smyg så tryckte hon på knappen för fönsterhissen, den rörde sig inte.

Bilen stannade bakom några andra bilar vid ett rödlys. Mannen slog på vänster blinkers. April blev plötsligt nervös.

”Um... vi ska rakt fram här”, sa hon.

Mannen sa ingenting. Hade han inte hört henne? Hon kunde inte samla mod att säga det igen. Dessutom kanske han hade tänkt köra en annan väg. Men nej, hon kunde inte komma på hur han skulle kunna köra henne hem från den riktningen.

April undrade vad hon skulle göra. Skulle hon ropa efter

hjälp? Skulle någon höra henne? Och om mannen inte hade hört vad hon sa? Om han inte menade henne något illa alls? Det skulle vara så pinsamt.

Då fick hon syn på någon bekant som gick på trottoaren bredvid dem, med ryggsäcken över axeln. Det var Brian, hennes typ pojkvän nuförtiden. Hon knackade på rutan.

Hon fylldes med lättnad när Brian vände sig om och fick syn på henne.

”Vill du ha skjuts?” mimade hon till Brian.

Brian log och nickade.

”Det är min pojkvän”, sa April. ”Kan vi stanna och plocka upp honom, snälla? Han ska hem till mig i alla fall”.

Det var en lögn. April visste inte var Brian var på väg. Mannen rynkade på pannan och grymtade. Han ville inte alls det. Skulle han stanna? Aprils hjärta slog vilt.

Brian pratade i sin mobiltelefon medan han stod på trottoaren och väntade. Men han tittade rakt mot bilen och April var säker på att han kunde se föraren ganska så tydligt. Hon var glad att hon hade ett potentiellt vittne utifall att mannen hade onda planer.

Mannen tittade på Brian och såg honom prata i telefonen och titta rakt mot honom.

Utan att säga ett ord så låste han upp dörrarna. April signalerade till Brian att han skulle hoppa in i baksätet, så han öppnade dörren och hoppade in. Han stängde dörren precis när ljuset slog om och bilarna började röra sig igen.

”Tack för skjutsen”, sa Brian glatt.

Mannen sa ingenting, han fortsatte att se bister ut.

”Han kör oss hem till mig, Brian”, sa April.

”Underbart”, svarade Brian.

April kände sig säker nu. Om mannen verkligen hade onda avsikter så skulle han sannerligen inte ta både henne och Brian. Han skulle säkert köra dem hem till mamma.

April tänkte på om hon skulle berätta för mamma om mannen och hennes misstankar om honom. Men nej, det skulle innebära att hon skolkat och liftat. Mamma skulle ge henne husarrest.

Dessutom så tänkte hon att föraren inte kunde vara Peterson.

Peterson var en psykotisk mördare, inte en vanlig kille som körde bil.

Och Peterson var trots allt död.

Kapitel 5

Brent Merediths sammanbitna och bistra ansiktsuttryck avslöjade att han inte alls tyckte om Rileys förslag.

”Det är ett perfekt fall för mig”, sa hon. ”Jag har mer erfarenhet än någon annan gällande den här sortens excentriska seriemördare”.

Hon hade precis beskrivit samtalet från Reedsport, Meredith hade varit sammanbiten hela tiden.

Efter en lång tystnad så suckade äntligen Meredith.

”Jag tillåter det”, sa han motvilligt.

Riley suckade med lättnad.

”Tack, sir”, sa hon.

”Tacka mig inte”, grymtade han. ”Jag går emot mitt sunda förnuft. Jag låter dig bara göra det för du har de färdigheter som behövs för att ta det här fallet. Din erfarenhet med den här sortens mördare är unik. Jag ska fixa en partner till dig”.

Riley kände hur hennes hjärta sjönk. Hon visste att hon inte skulle få jobba med Bill just nu, men hon undrade om Meredith visste varför det var så spänt mellan de två kollegorna. Hon trodde att det var mer sannolikt att Bill bara hade sagt till Meredith att han ville jobba närmare hemmet ett tag.

”Men sir—” började hon.

”Inga men”, sa Meredith. ”Och inget mer att vara ensamvarg. Det är inte smart, och det är emot vår policy. Du har nästan

lyckats ta livet av dig, mer än en gång. Regler är regler. Och jag bryter mot tillräckligt många av dem redan eftersom jag inte ger dig tjänstledigt efter allt som du nyligen råkat ut för”.

”Ja, sir”, sa Riley tyst.

Meredith kliade sig på hakan och tänkte över alla alternativ.

”Agent Vargas följer med dig”, sa han.

”Lucy Vargas?” frågade Riley.

Meredith nickade bara. Riley var inte så förtjust i tanken.

”Hon var med i teamet som dök upp hos mig igår kväll”, sa Riley. ”Hon verkar väldigt imponerande, och jag gillade henne—men hon är en nybörjare. Jag är van vid att jobba med någon som har mer erfarenhet”.

Meredith log brett. ”Hennes betyg vid polisskolan var skyhöga. Och visst är hon ung. Det är väldigt sällsynt att studenter direkt blir antagna hos beteendeanalysenheten. Men hon är verkligen så bra. Hon är redo för erfarenhet i fältet”.

Riley visste att hon inte hade något val.

”Hur snart kan du ge dig av?” fortsatte Meredith.

Riley gick igenom förberedelserna i huvudet. Att prata med hennes dotter stod högst på listan. Vad mer? Hennes reseprylar var inte på kontoret. Hon var tvungen att köra till Fredericksburg, stanna till där hemma, se till att April skulle bo hos sin pappa och sedan köra tillbaka till Quantico.

”Ge mig tre timmar”, sa hon.

”Jag bokar ett flyg”, sa Meredith. ”Jag underrättar polischefen i Reedsport att vi har ett team på väg. Var vid landningsbanan

om exakt tre timmar. Om du är sen så får du sota för det”.

Riley reste sig nervöst från sin stol.

”Jag förstår, sir”, sa hon. Hon tackade honom nästan, men hon mindes att han hade bett henne inte göra det. Hon lämnade hans kontor utan att säga ett ord.

*

Riley tog sig hem på en halvtimme, parkerade utanför och gick snabbt mot ytterdörren. Hon var tvungen att ta sina reseprylar, en liten resväska som hon alltid hade packad med hygienartiklar, en morgonrock, och ett ombyte kläder. Hon var tvungen att ta det snabbt för att sedan ge sig av in i staden för att förklara allt för April och Ryan. Det såg hon inte alls fram emot, men hon var tvungen att försäkra sig om att April var säker.

När hon vred på nyckeln till ytterdörren, så upptäckte hon att den var olåst. Hon visste att hon låst den när hon gick hemifrån. De gjorde hon alltid, hon glömde aldrig. Alla Rileys sinnen ställde sig på högspänn. Hon drog sitt vapen och klev in.

Medan hon gick genom huset och kikade runt varje hörn, så började hon märka ett långt och ihärdigt ljud. Det verkade komma från trädgården där bak. Det var musik—våldigt högljudd musik.

Vad i helvete?

Hon gick genom köket, fortfarande på jakt efter inkräktare. Bakdörren stod på glänt och det spelades hög popmusik utanför.

Hon kände en bekant doft.

”Åh Gud, inte det här igen”, tänkte hon för sig själv.

Hon hölstrade sin pistol och gick ut. Och visst, där satt April, vid picknickbordet med en smal, jämnårig kille. Musiken kom från ett par små högtalare som stod på bordet.

När hon fick syn på sin mamma så fylldes Aprils ögon med panik. Hon sträckte sig under bordet för att fimpa jointen hon höll i sin hand, ett uppenbart försök att få den att försvinna.

”Försök inte gömma den”, sa Riley och gick mot bordet. ”Jag vet vad du håller på med”.

Hon kunde knappt höra sig själv över musiken. Hon sträckte sig mot spelaren och stängde av den.

”Det är inte som det verkar, mamma”, sa April.

”Det är *precis* som det verkar, sa Riley. ”Ge mig resten”.

April himlade med ögonen och sträckte fram en plastpåse med lite marijuana.

”Jag trodde du var på jobbet”, sa April, som om det skulle förklara allting.

Riley visste inte om hon skulle känna sig arg eller besviken. Hon hade bara tagit April på bar gärning med marijuana en gång innan. Men saker och ting hade blivit bättre mellan dem sedan dess, och hon trodde att de dagarna låg bakom dem.

Riley stirrade pojken.

”Mamma, detta är Brian”, sa April. ”Han är en vän från skolan”.

Med ett tomt leende och glansiga ögon, så sträckte pojken

fram handen för att skaka hand med Riley.

”Trevligt att träffas, Ms. Paige”, sa han.

Riley höll händerna för sig själv.

Riley frågade April, ”Varför är du här?”

”Jag bor här”, sa April och ryckte på axlarna.

”Du vet vad jag menar. Du skulle vara hemma hos din pappa”.

April svarade inte. Riley tittade på klockan. Det började bli bråttom. Hon var tvungen att lösa situationen snabbt.

”Berätta vad som hände”, sa Riley.

April började se generad ut. Hon var inte redo för den här situationen.

”Jag gick till skolan från pappas hus i morse”, sa hon. ”Jag stötte på Brian framför skolan. Vi bestämde oss för att skolka idag. Det är okej om jag missar lektionen ibland. Jag får redan toppbetyg. Slutprovet är inte förrän på fredag”.

Brian gav ifrån sig ett nervöst och fånigt skratt.

”Ja, April gör verkligen bra ifrån sig i det ämnet, Ms. Paige”, sa han. ”Hon är otrolig”.

”Hur tog ni er hit?” frågade Riley.

April tittade bort. Riley gissade enkelt varför hon inte ville säga sanningen.

”Åh, Gud, ni liftade, eller hur?” sa Riley.

”Föraren var en jättesnäll kille, väldigt tyst”, sa April. ”Brian var med mig hela tiden. Vi var säkra”.

Riley kämpade med att hålla sina nerver och sin röst stadig.

”Hur *vet* du att ni var säkra? April, du ska *aldrig* låta

främlingar skjutsa dig. Och varför kom du hit efter det hemska som hände igår? Det var väldigt dumt gjort. Tänk om Peterson fortfarande var här?”

April log som om hon visste bättre än så.

”Kom igen, mamma. Du oroar dig för mycket. Det säger de andra agenterna. Jag hörde två av dem prata om det—de som körde mig till pappa igår. De sa att Peterson definitivt är död och att du bara inte kan acceptera det. De sa att den som lämnade stenarna där antagligen gjorde det för att spela dig ett spratt”.

Riley kokade av ilska. Hon önskade att hon kunde lägga vantarna på de där agenterna. De hade magen att motsäga Riley medan hennes dotter kunde höra dem. Hon tänkte fråga April vad agenterna hette, men bestämde sig för att släppa det hela.

”Lyssna på mig, April”, sa Riley. ”Jag måste sticka iväg på ett jobb i ett par dagar. Jag måste ge mig av genast. Jag kör dig till pappas hus nu. Jag vill att du stannar där”.

”Varför kan jag inte följa med dig?” frågade April.

Riley undrade hur i helsike tonårsflickor kunde vara så korkade när det gällde vissa saker.

”För du måste bli klar med skolan”, sa hon. ”Du måste bli godkänd, annars hamnar du efter i skolan. Engelska är ett krav, och du slarvade bort det av ingen anledning alls. Dessutom så jobbar jag. Det är inte alltid säkert att vara med mig när jag jobbar. Det borde du veta vid det här laget”.

April sa ingenting.

”Kom in”, sa Riley. Vi har bara några minuter. Jag måste

packa lite saker, och det måste du också. Sen kör jag dig till pappa”.

Riley vände sig mot Brian och tillade, ”Och jag kör hem dig”.

”Jag kan lifta”, sa Brian.

Riley bara glodde på honom.

”Okej”, sa Brian och såg skrämmd ut. Han och April reste sig från bordet och följde Riley in i huset.

”Kom igen, in i bilen med er båda två”, sa hon. Barnen lämnade lydigt huset.

Hon låste en ny skjutspärr som hon skaffat till bakdörren och gick mellan rummen för att se till att alla fönster var låsta.

I sitt sovrum så tog hon sin resväska och kollade så allt hon behövde var i den. När hon gick så tittade hon nervöst på sin säng för att se om stenarna låg där igen. Hon undrade varför hon var på väg till en annan delstat istället för att stanna här och försöka få tag på mördaren som lagt dem där för att reta henne.

Dessutom så hade Aprils påhitt skrämmt henne. Kunde hon vara säker på att hennes dotter skulle hålla sig säker i Fredericksburg? Innan så trodde hon det, men nu tvivlade hon.

Men det fanns inget hon kunde göra åt saken. Hon hade tagit sig ann ett nytt fall och hon var tvungen att ge sig av. När hon gick ut ur huset och mot bilen, så tittade hon in i den täta och mörka växtligheten i hopp om att få syn på ett spår av Peterson.

Men det syntes inget.

Kapitel 6

Riley slog en blick på bilens klocka medan hon körde barnen till en exklusiv del av Fredericksburg och tidsbristen började göra henne nervös. Hon hörde Merediths ord igen.

Om du är sen så får du sota för det.

Kanske—bara kanske—så skulle hon lyckas ta sig till landningsbanan i tid. Hon hade planerat att bara stanna till där hemma för att ta en väska, och nu började saker och ting bli mycket mer komplicerade. Hon övervägde om hon skulle ringa Meredith och varna honom att familjeproblem kanske skulle göra henne sen. Nej, bestämde hon sig; hennes chef hade redan varit tillräckligt motvillig. Hon kunde inte förvänta sig att han skulle visa ännu mer överseende.

Som tur var så bodde Brian på vägen till Ryans hus. När Riley stannade till vid ett hus med en stor trädgård, sa hon, ”Jag borde följa med in och berätta för dina föräldrar vad ni gjort”.

”De är inte hemma”, sa Brian och ryckte på axlarna. ”Pappa är borta för alltid, och mamma är inte hemma så ofta”.

Han klev ut ur bilen, vände sig om, och sa ”Tack för skjutsen”. Medan han gick mot huset så undrade Riley vilken sorts föräldrar som skulle lämna ett barn ensamt sådär. Visste de inte vilken skit som tonåringar kan sätta sig i?

Men hans mamma kanske inte har något val, tänkte Riley eländigt. Vad har jag för rätt att döma?

Så fort som Brian kommit in i huset, så körde Riley iväg. April hade inte sagt någonting under hela bilfärden, och hon verkade inte vara på humör för att prata nu. Riley kunde inte avgöra om dotterns tystnad berodde på att hon var sur eller om hon skämdes. Hon insåg att det verkade finnas mycket som hon inte visste om sin egen dotter.

Riley var besviken på både sig själv och April. Igår hade de verkat komma överens bra. Hon trodde att April hade börjat förstå all press som ligger på FBI-agenter. Men sen hade Riley insisterat att April skulle bo hos sin pappa igår, och idag så gjorde April uppror för att hon blev tvingad att göra det.

Riley påminde sig själv att hon borde vara mer sympatisk. Hon hade själv alltid varit lite av en rebell. Och Riley visste hur det kändes att förlora sin mamma och att ha en pappa som var ganska främmande. April måste vara rädd att hon ska hamna i samma situation.

Hon är livrädd för min skull, insåg Riley. De senaste månaderna så hade April fått se sin mamma genomlida både fysiska och känslomässiga trauman. Efter gårdkvällens inkräktare så var säkert April väldigt orolig. Riley påminde sig själv att hon var tvungen att visa mer uppmärksamhet för hennes dotters mående. Vem som helst, barn eller vuxen, skulle ha svårt att hantera Rileys komplicerade liv.

Riley stannade till framför huset som hon en gång bott i tillsammans med Ryan. Det var ett stort, vackert hus med en portik vid sidodörren, eller *porte-cochère* som Ryan kallade den.

Nuförtiden så valde Riley att parkera på vägen istället för att köra in på uppfarten och in under taket.

Hon hade aldrig känt sig hemma här. Av någon anledning så hade livet i en respektabel stadsdel i förorten aldrig passat henne. Hennes äktenskap, huset, grannskapet, allt hade lagt sådana förväntningar på henne som hon visste att hon aldrig skulle kunna leva upp till.

Med årens gång så hade Riley insett att hon var bättre på sitt jobb än hon någonsin skulle bli på att leva ett normalt liv. Tillslut hade hon lämnat äktenskapet, huset, och grannskapet, och det hade gjort henne alltmer bestämd att leva upp till förväntningarna som ligger på en mamma till en tonårsflicka.

När April började öppna bildörren, så sa Riley, "Vänta".

April vände sig om och tittade på henne förväntansfullt.

Utan att tänka sig för så sa Riley, "Jag fattar. Jag förstår".

April tittade på henne med ett häpet ansiktsuttryck. Hon verkade vara gråtfärdig. Riley kände sig nästan lika förvånad som sin dotter. Hon visste inte riktigt vad som flugit i henne. Hon visste bara att detta inte var rätt tid för att predika för sin dotter, även om hon hade haft tid att göra det, vilket hon inte hade. Hon kände också på sig att hon hade sagt precis rätt sak.

Riley och April klev ur bilen och gick tillsammans mot huset. Hon visste inte om hon skulle hoppas att Ryan var hemma eller inte. Hon ville inte börja bråka med honom, och hon hade redan bestämt sig för att inte berätta för honom om marijuanen. Hon visste att hon borde göra det, men hon hade helt enkelt inte

tid med hans reaktion. Men, hon behövde verkligen förklara för honom varför hon skulle vara bortrest ett par dagar.

Gabriela, den bastanta, medelålders kvinnan från Guatemala som hade jobbat som familjens hemhjälp i flera år, öppnade dörren. Gabrielas ögon var fyllda med oro.

”*Hija*, var har du varit? frågade hon med sin kraftiga brytning.

”Jag är ledsen, Gabriela”, sa April undergivet.

Gabriela titta noga på Aprils ansikte. Riley kunde se på hennes ansiktsuttryck att hon kunde se att April hade rökt marijuana.

”*Tonta!*” sa Gabriele skarpt.

”*Lo siento mucho*”, sa April, och lät verkligen ångerfull.

”*Vente conmigo*”, sa Gabriela. Medan hon ledde bort April, så vände hon sig om och tittade på Riley med en bitter och besviken blick.

Blicken tog hårt på Riley. Gabriela var en av de få människorna i världen som hon kunde bli rädd för. Hon hade också ett underbart sätt att hantera April, och för tillfället så verkade hon göra ett bättre jobb som förälder än Riley.

Riley ropade efter Gabriela, ”Är Ryan hemma?”

Medan hon gick så svarade Gabriela, ”*Si*”. Sen ropade hon, ”*Señor Paige*, din dotter är tillbaka”.

Ryan dök upp i hallen, med frissan redo och klädd för att gå ut. Han verkade förvånad att se Riley.

”Vad gör du här?” frågade han. ”Var var April?”

”Hon var hemma hos mig”.

”Va? Efter allt som hände igår kväll, så tog du hem henne?”

Riley blev irriterad, men bet ihop.

”Jag tog inte henne någonstans”, sa hon. ”Fråga henne, om du vill veta hur hon tog sig det. Det är inte mitt fel att hon inte vill bo med dig. Du är den enda som kan lösa det problemet”.

”Allt det här är ditt fel, Riley. Du har låtit henne bli helt knasig”.

För ett ögonblick var Riley helt ursinnig. Men tanken att han kanske hade rätt fick ilskan att sjunka undan. Det var orättvist, men han visste verkligen vad han skulle säga för att göra henne arg.

Riley tog ett långt, djupt andetag och sa, ”Så här är det, jag måste resa bort några dagar. Jag har ett fall i delstaten New York. April måste bo här, och hon måste stanna här. Var god och förklara situationen för Gabriela”.

”Du kan förklara situationen för Gabriela”, väste Ryan tillbaka. ”Jag har en klient jag måste träffa. Nu”.

”Och jag har ett flygplan som väntar på mig. Nu”.

De stirrade på varandra ett tag. Deras bråk hade nått ett dödläge. Riley tittade in i hans ögon och påminde sig själv att hon en gång älskat honom. Och han hade verkat älska henne lika mycket. Det var på tiden när de båda var unga och fattiga, innan han hade blivit en framgångsrik advokat och hon hade blivit en FBI-agent.

Hon kunde inte låta bli att märka att han fortfarande såg bra ut. Han la ner mycket tid och energi på sitt yttre och spenderade

många timmar på gymmet. Riley visste också att han hade många kvinnor i sitt liv. Det var en del av problemet—han njöt för mycket av sin frihet som ungarl och brydde sig inte om att vara förälder.

Inte för att jag gör mycket bättre ifrån mig, tänkte hon.

Sen sa Ryan, ”Det är alltid jobbet för dig”.

Riley höll tillbaka sin ilska. De hade pratat om det här om och om igen. Hennes jobb var på något vis både för farligt och trivalt. Hans jobb var det enda viktiga, för han tjänade mycket mer pengar, och för att han hävdade att han gjorde skillnad i världen. Som om att hjälpa rika klienter med rättsmål skulle göra mer skillnad än Rileys oändliga krig mot ondska.

Men hon kunde inte låta sig bli indragen i samma bråk just nu. Ingen av dem vann bråket i alla fall.

”Vi får prata om det när jag kommer tillbaka”, sa hon.

Hon vände sig om och gick ut ur huset. Hon hörde Ryan stänga dörren bakom henne.

Riley satte sig i bilen och körde. Hon hade mindre än en timme till Quantico. Hennes huvud snurrade. Så mycket hade hänt på så kort tid. För bara en liten stund sedan så hade hon bestämt sig för att ta sig an ett nytt fall. Nu undrade om hon hade valt rätt. Inte nog med att April hade svårt att hantera hennes jobb, men hon var också säker på att Peterson åter var tillbaka i hennes liv.

Men på ett vis så gick det ihop. Så länge som April bodde hos sin pappa så skulle hon vara säker från Petersons klor. Och Peterson skulle inte ta några andra offer medan Riley var borta.

Även om han var ett mysterium för henne, så visste Riley en sak. Hon var målet för hans hämnd. Hon, och ingen annan, skulle bli hans nästa offer. Och det skulle vara skönt att vara långt bort ifrån honom ett tag.

Men hon påminde också sig själv om den hårda lärdomen hon fått under hennes sista fall—att inte ta sig an all ondska i världen, på samma gång. Det hela kunde sammanfattas med ett enkelt motto: *Ett monster i taget.*

Och för tillfället jagade hon e ovanligt grym best. En man som hon visste snart skulle slå till igen.

Kapitel 7

Mannen hade börjat lägga ut kedjor på det långa arbetsbordet i hans källare. Det var mörkt ute, men alla länkar av rostfritt stål var ljusa och glänsande i ljuset från en ensam, bar glödlampa.

Han drog ut en kedja till dess fulla längd. Det rasslande ljudet väckte hemska minnen av att vara fastkedjad, i bur, och av att bli torterad av kedjor som dessa. Men det var som han intalade sig själv: *Jag måste möta mina rädsla.*

Och för att göra det så var han tvungen att visa att han behärskade själva kedjorna. Alltför ofta, förr i tiden, så hade kedjorna behärskat honom.

Det var synd att någon behövde lida för det här. Under fem års tid hade han bestämt sig för att lägga det hela bakom sig. Det hade hjälpt mycket när kyrkan anlidade honom som nattvakt. Han tyckte om jobbet och han var stolt över den auktoritet som medföljde. Han tyckte om att känna sig stark och behövd. Men förra månaden så hade de tagit jobbet ifrån honom. De behövde någon som var utbildad vakt, sa de, någon med ett bättre CV—någon större och starkare. De lovade att han skulle få fortsätta att arbeta i trädgården. Han skulle fortfarande tjäna tillräckligt med pengar för hyran för hans lilla hus.

Men ändå, att han blev av med det jobbet, att han förlorade auktoriteten det gav honom, hade tagit hårt på honom, fått honom att känna sig hjälplös. Begäret kom tillbaka—den desperata

känslan att inte vara hjälplös, det frenetiska behovet för att bemästra kedjorna så att de inte kunde ta honom igen. Han hade försökt lägga begäret bakom sig, som om han kunde lämna sitt inre mörker, där, i källaren. Förra gången hade han kört hela vägen ner till Reedsport i hopp om att komma undan begäret. Men han lyckades inte.

Han visste inte varför han inte lyckades. Han var en god man, med ett gott hjärta, och han tyckte om att göra tjänster. Men förr eller senare så vände sig hans godhet mot honom. När han hjälpte den där kvinnan, den där sjuksköterskan, med att bära sina matvaror till hennes bil i Reedsport, hon hade lett och sagt, ”Vilken duktig kille!”

Minnet av leendet och orden sved.

”Vilken duktig kille!”

Hans mamma log och sa sådana saker, även när hon höll kedjan runt hans fot för kort för att han skulle kunna nå någon mat, eller ens kunna se ut genom ett fönster. Och nunnorna, även de hade lett och sagt sådana saker när de tittat på honom genom den lilla gluggen i dörren till hans lilla fängelse.

”Vilken duktig kille!”

Alla var inte elaka, det visste han. De flesta människor menade honom väl, speciellt i den här lilla staden där han bott länge. De tyckte till och med om honom. Men varför behandlade alla honom som ett barn—ett handikappat barn dessutom? Han var tjugosju år gammal, och han visste att han var exceptionellt begåvad. Hans hjärna var full av briljanta tankar, och han stötte

sällan på ett problem han inte kunde lösa.

Men givetvis så visste han varför folk behandlade honom som de gjorde. Det var för att han knappt kunde prata. Han hade stammat hopplöst hela livet, och han försökte nästan aldrig prata, fast han förstod allt som andra sa.

Och han var liten och svag, och han såg knubbig och barnslig ut, som någon som fötts med en ärftlig defekt. Inne i den där något konstigt formade skallen satt en anmärkningsvärd hjärna, som hejdats från att göra underbara saker i världen. Men det visste ingen. Ingen alls. Inte ens läkarna på mentalsjukhuset hade vetat det.

Det var *ironiskt*.

Folk trodde inte att han kunde ord som *ironiskt*. Men det gjorde han.

Nu satt han och pillade nervöst på en knapp han höll i handen. Han hade tagit den från sjuksköterskans blus när han hängde upp henne. Han tänkte på henne och tittade på spjalsängen där han hållit henne fastkedjad i över en vecka. Han önskade att han kunde prata med henne, förklara att han inte menade att vara elak, och det var bara för att hon påminde så mycket om hans mamma och nunnorna, speciellt i sjuksköterskeuniformen.

När han såg henne i uniformen så blev han förvirrad. Samma sak med kvinnan för fem år sedan, fängelsevakten. På något vis hade hans hjärna sammankopplat de två kvinnorna med hans mamma och nunnorna och sjukhuspersonalen. Han hade haft svårt för att kunna hålla reda på vem som var vem. Det var en

lättnad att vara färdig med henne. Det var en hemsk förpliktelse att hålla henne kedjad på det viset, ge henne vatten, lyssna på hennes stön genom kedjan han använt som munkavle. Han tog bara bort den för att sätta ett sugrör i hennes mun då och då. Då försökte hon skrika.

Om han bara kunde ha förklarat för henne att hon *inte fick* skrika, att det fanns grannar tvärs över gatan som inte fick höra. Om han bara hade kunnat berätta för henne, så kanske hon hade förstått. Men han kunde inte förklara, inte med hans hopplösa stammande. Istället hade han hotat henne med en rakkniv. I slutändan så hade hotet inte fungerat, och det var då han var tvungen att skära halsen av henne.

Sen hade han fört henne tillbaka till Reedsport och hängt upp henne sådär, så att alla kunde se. Han var inte säker på varför. Kanske var det en varning. Om bara folk kunde förstå. Om de gjorde det så skulle han inte behöva vara så grym.

Kanske var det också hans sätt att berätta för världen hur ledsen han var.

För han *var* ledsen. Imorgon skulle han gå till floristen och köpa blommor—en billig liten bukett—för familjen. Han kunde inte prata med floristen, men han kunde skriva enkla instruktioner. Gåvan skulle vara anonym. Och om han kunde hitta ett bra gömställe, så skulle han stå nära graven när de begravde henne och böja på huvudet precis som alla andra sörjande.

Han sträckte ut en kedja till på arbetsbordet och höll så hårt

om ändarna som han kunde, med all sin makt, för att få stopp på rasslandet. Men innerst inne så visste han att detta inte räckte för att göra honom till herre över kedjorna. För det var han tvungen att använda kedjorna igen. Och han skulle använda en av tvångströjorna som han hade kvar. Någon måste bindas, såsom han blivit bunden.

Någon annan var tvungen att lida och dö.

Kapitel 8

Direkt när Riley och Lucy klev av FBI-planet så kom en ung polis i uniform springande mot dem över landningsbanan.

”Gud, vad skönt det är att se er”, sa han. ”Chief Alford är förbannad. Om ingen tar ner Rosemarys kropp direkt så lär han få en stroke. Det krälar redan med reportrar. Jag är Tim Boyden”.

Rileys hjärta sjönk när hon och Lucy presenterade sig. Att media var på platsen så snabbt var verkligen inget bra tecken. Fallet skulle få en skakig början.

”Kan jag bära något åt er?” frågade konstapel Boyden.

”Vi klarar oss”, sa Riley. Hon och Lucy hade bara några små väskor.

Konstapel Boyden pekade ut över landningsbanan.

”Bilen står där borta”, sa han.

De gick kvickt mot bilen. Riley satte sig på passagerarsidan där fram, och Lucy satte sig i baksätet.

”Vi är bara några minuter från stan”, sa Boyden och började köra. ”Alltså, jag kan inte tro det är sant att detta händer. Stackars Rosemary. Alla tyckte så mycket om henne. Hon hjälpte alltid människor. När hon försvann för några veckor sedan så fruktade vi det värsta. Men detta kunde vi aldrig ha föreställt oss...”

Hans röst blev tyst och han skakade på huvudet med förtvivlan.

Lucy lutade sig fram från baksätet.

”Jag hörde att ni haft ett liknande mord förr”, sa hon.

”Ja, när jag fortfarande gick på gymnasiet”, sa Boyden. ”Men inte här i Reedsport. Det var nära Eubanks, längre söderut längs floden. En kropp inlindad i kedjor, precis som Rosemary. Hon hade på sig en tvångströja också. Har polischefen rätt? Är det en seriemördare?”

”Det kan vi inte vara säkra på än”, sa Riley.

Sanningen var att hon trodde att polischefen måste ha rätt. Men den unga konstapeln verkade redan upprörd nog. Det var ingen mening med att skrämma upp honom ännu mer.

”Helt otroligt”, sa Boyden och skakade på huvudet igen. ”En trevlig liten stad som våran. En snäll kvinna som Rosemary. Jag kan inte tro att det är sant”.

Medan de körde in mot stan så såg Riley några skåpbilar med nyhetsteam längs huvudgatan. En helikopter med en TV-kanals logotyp cirkulerade ovanför.

Boyden körde fram till en vägspärr där en liten grupp reportrar hade samlats. En polisman vinkade fram bilen och släppte igenom dem. Några sekunder senare så stannade Boyden bilen bredvid en tågräls. Där var kroppen, hängandes från en elstolpe. Flera poliser i uniform stod bara några meter från den.

När Riley klev ur bilen så kände hon igen polischef Raymond Alford som kom gåendes mot henne. Han såg inte speciellt glad ut.

”Jag hoppas verkligen ni hade en bra anledning för att vi skulle låta kroppen hänga på det här viset”, sa han. ”Det är ett

mardrömsscenario. Borgmästaren har hotat att avskeda mig”.

Riley och Lucy följde honom fram till kroppen. I eftermiddagsljuset så såg den ännu underligare ut än den gjort på fotografierna som Riley sett på sin dator. Kedjorna av rostfritt stål glimmade i ljuset.

”Jag antar att ni spärrat av platsen”, sa Riley till Alford.

”Vi har gjort så gott vi kunde”, sa Alford. ”Vi har spärrat av ett tillräckligt stort område för att bara vi ska kunna se kroppen, förutom från sjön. Vi har omdirigerat tågen att gå runt staden. Det gör dem försenade och deras tidtabell är en katastrof. Det måste varit på det viset som Albany nyheterna fick reda på att något var på gång. Ingen av min personal har pratat med media”.

Medan Alford pratade så stördes hans röst ut av oljudet från TV-kanalens helikopter som hovrade ovanför dem. Riley kunde se alla svordomar som rullade av hans läppar när han tittade upp mot helikoptern. Helikoptern svängde runt och gjorde sig redo för att flyga förbi dem igen.

Alford tog fram sin mobiltelefon. När någon svarade, så skrek han ”Jag *sa till dig* att hålla er jävla helikopter borta från brottsplatsen. Säg till din pilot att han stiger hundrafemtio meter. Det är lagen”.

Alfords ansiktsuttryck avslöjade att personen han pratade med käftade emot.

Tillslut sa Alford, ”Om du inte ser till att helikoptern försvinner omedelbart, så kommer era reportrar att vara portade från presskonferensen som jag kommer hålla i eftermiddag”.

Hans ansikte slappnade av lite. Han tittade upp och väntade. Efter en kort stund så steg helikoptern till en mer lämplig höjd. Ljudet från dess rotorblad fyllde fortfarande luften med ett ihärdigt drönande.

”Gud, jag hoppas att det inte blir mycket mer av det här”, morrade Alford. ”Kanske när vi tagit ner kroppen så kommer de inte vara lika lockade. Men jag antar att det finns fördelar också på kort sikt. Hotellen kommer få fler kunder. Restaurangerna med—reportrar måste äta. Men på lång sikt? Det är inte bra om det skrämmer bort turister från Reedsport”.

”Du har lyckats bra med att hålla dem borta från brottsplatsen”, sa Riley.

”Det är ju alltid nåt”, sa Alford. ”Kom, så får vi det överstökat”.

Alford ledde Riley och Lucy närmare den upphängda kroppen. Kroppen var insvept i en provisorisk sele av kedjor som var virad flera varv. Selen var knuten till ett tjockt rep som gick genom en ståltrissa som var fäst på en bjälke. Resten av repet hängde rakt ner mot marken.

Riley kunde se kvinnans ansikte. Återigen så slog kvinnans likhet med Marie hårt mot henne—samma ansiktsuttryck av tyst smärta och lidande som hennes väns ansikte hade haft efter att hon hängt sig själv. Ögonen som stod ut och kedjan över munnen gjorde det hela ännu mer obehagligt.

Riley tittade på sin nya partner för att se hur hon reagerade. Till hennes förvåning så såg hon att Lucy redan stod och

antecknade.

”Är det din första mordplats?” frågade Riley henne.

Lucy bara nickade medan hon antecknade och observerade. Riley tyckte att hon hanterade synen av liket väldigt bra. Många gröngölingar skulle stå och kräka i buskarna vid det här laget.

Däremot så såg Alford ganska illamående ut. Trots att det hade gått många timmar så hade han inte vant sig än. Riley hoppades att han aldrig skulle behöva göra det.

”Det luktar inte så mycket än”, sa Alford.

”Inte än”, sa Riley. Hon är fortfarande i autolys, mest bara inre nedbrytning av cellerna. Det är inte tillräckligt varmt för att skynda på förruttelseprocessen. Kroppen har inte börjat bryta ihop invändigt. Det är då som stanken kan bli riktigt hemsk”.

Alford blev bara blekare av Rileys förklaring.

”Hur är det med rigor mortis?” frågade Lucy.

”Hon är helt stel, det är jag säker på”, sa Riley. ”Hon lär vara det i tolv timmar till”.

Lucy såg inte det minsta bekymrad ut. Hon bara fortsatte att anteckna.

”Har ni klurat ut hur mördaren fick upp henne där?” frågade Lucy Alford.

”Vi tror att vi vet”, sa Alford. ”Han klättrade upp och knöt fast trissan. Sen släpade drog han upp kroppen. Man kan se hur den är förankrad”.

Alford pekade på en hög med järnvikter som låg bredvid rälsen. Repet var bundet genom hål i vikterna, med noga knutna

knutar så att det inte skulle lossna. Vikterna var av samma slag som man kan hitta på ett gym.

Lucy böjde sig ner och tog en närmare titt på vikterna.

”Nästan tillräckligt med vikt för att motbalansera kroppen”, sa Lucy. ”Konstigt att han asade alla de tunga grejerna med sig. Varför knöt han inte bara repet direkt runt stolpen?”

”Och vad innebär det?” frågade Riley.

Lucy tänkte ett tag.

”Han är liten och inte speciellt stark”, sa Lucy. Trissan räckte inte. Han behövde vikternas hjälp”.

”Duktigt”, sa Riley. Sen pekade hon mot andra sidan tågrälsen. Några svaga hjulspår syntes vid kanten mellan gräset och asfalten. ”Och du kan se att han körde fram väldigt nära. Han var tvungen att göra det. Han kunde inte dra kroppen speciellt långt på egen hand”.

Riley undersökte marken nära elstolpen och hittade skarpa fördjupningar i jorden.

”Det ser ut som om han använde en stege”, sa hon.

”Ja, och vi hittade stegen”, sa Alford. ”Kom, jag ska visa er”.

Alford ledde Riley och Lucy över rälsen, mot en sliten lagerlokal av räfflad stål. Ett uppbrutet hänglås hängde på dörrens hasp.

”Ni kan se hur han bröt sig in här”, sa Alford. ”Det gjorde han enkelt. En bulstax fixar det lätt. Den här lagerlokalen används inte så mycket, bara som långtidsförvaring, så det är inte speciellt säkert”.

Alford öppnade dörren och tände lysrören i taket. Stället var mestadels tomt, förutom ett par fraktlådor som var täckta av spindelväv. Alford pekade på en lång stege som stod lutad mot väggen bredvid dörren.

”Där är stegen”, sa han. ”Vi hittade färsk jord på den. Den brukar antagligen stå här, och mördaren visste det. Han bröt sig in, tog ut den och klättrade upp för att knyta fast trissan. När kroppen var på plats så ställde han tillbaka stegen och körde iväg”.

”Han hittade kanske trissan här också”, föreslog Lucy.

”Lagerlokalens fasad är belyst på natten”, sa Alford. ”Så han är orädd, och jag slår vad om att han är ganska så snabb, även om han inte är så stark”.

Då hördes en hög och skarp knall utanför.

”Vad i helvete?” skrek Alford.

Riley visste direkt att det var ett skott.

Kapitel 9

Alford drog sitt vapen och rusade ut ur lagerlokalen. Riley och Lucy följde honom med sina egna vapen dragna. Utanför så flög något i cirklar runt stolpen där kroppen hängde. Det surrade.

Unga konstapel Boyden hade sin pistol i händerna. Han hade precis skjutit mot den lilla drönaren som flög runt kroppen, och han gjorde sig redo för att skjuta igen.

”Boyden, stoppa undan pistolen, för helvete!” skrek Alford. Han hölstrade sitt eget vapen.

Boyden vände sig förvånat mot Alford. När han hölstrade sin pistol så flög drönaren iväg.

Polischefen var ursinnig.

”Vad fan tänker du med? Skjuta på det där sättet?” fräste han åt Boyden.

”Jag skyddar brottsplatsen”, sa Boyden. ”Det är säker någon bloggare som tar bilder”.

”Säkert”, sa Alford. ”Och jag gillar det inte heller. Men det är olagligt att skjuta ner de där sakerna. Dessutom så bor det folk i omgivningen. Du borde veta bättre”.

Boyden hängde med huvudet skamset.

”Förlåt, sir”, sa han.

Alford vände sig mot Riley.

”Drönare, fan!” sa han. ”Jag hatar tjugohundratalet. Agent Paige, var god och låt oss ta ner kroppen nu”.

”Har ni fler bilder än de ni visade mig?” frågade Riley.

”Massvis, på varje detalj”, sa Alford. ”Du kan kolla på dem på mitt kontor”.

Riley nickade. ”Jag har sett allt jag behöver här. Och du har gjort ett bra jobb med att hålla brottsplatsen under kontroll. Plocka ner henne om ni vill”.

”Ring rättsläkaren. Säg till honom att han kan sluta rulla med tummarna”, sa Alford till Boyden.

”Visst, chefen”, sa Boyden och tog fram sin telefon.

”Kom”, sa Alford till Riley och Lucy. Han ledde dem till sin polisbil, de körde iväg och en polisman vinkade fram dem, förbi vägspärren och ut på huvudgatan.

Riley memorerade ruten. Mördaren måste ha tagit samma väg både till och från platsen. Det fanns inget annat sätt att ta sig till området mellan lagerlokalen och tågrälsen. Någon måste ha sett mördarens fordon, fast de kanske inte tyckt det var anmärkningsvärt.

Reedsport polisstation var inte mer än en liten tegelbyggnad på huvudgatan. Alford, Riley, och Lucy gick in och satte sig på polischefens kontor.

Alford la en trave med mappar på skrivbordet.

”Här är allt vi har”, sa han. ”Hela filen om det gamla fallet för fem år sedan, och allt vi har än så länge om gårdagens mord”.

Riley och Lucy tog varsin mapp och började bläddra igenom dem. Rileys uppmärksamhet drogs till fotografierna från det första fallet.

De två kvinnorna var jämnåriga. Den första arbetade på ett fängelse, vilket försatte henne i en viss risk. Men den andra kvinnan ansågs inte ha någon riskfylld position. Och det fanns inget som antydde att någon av dem brukade gå på barer eller andra ställen som kan göra dem mer utsatta. I båda fallen hade de som känt kvinnorna beskrivit dem som vänliga, hjälpsamma och alldagliga. Men, det måste finnas någon faktor som hade lockat mördaren till just dessa kvinnor.

”Kom ni någonstans med utredningen om Marla Blainey's mord?” frågade Riley.

”Det var polisen i Eubanks som hade ansvaret. Kapten Lawson. Men jag samarbetade med honom med fallet. Vi hittade inget som var användbart. Kedjorna var helt vanliga. Mördaren kunde ha köpt dem i vilken järnhandel som helst”.

Lucy lutade sig närmare Riley för att ta en titt på bilderna.

”Men han köpte väldigt många”, sa Lucy. ”En expedit borde ha lagt märke till någon som köpte så många kedjor”.

Alford nickade.

”Ja, det var också vår teori. Men vi tog kontakt med alla butiker som sålde kedjor här i trakten. Ingen expedit hade märkt något ovanligt köp. Han måste ha köpt några i taget, då och då, för att inte dra till sig för mycket uppmärksamhet. När det var dags för mordet så hade han en massa kedjor till förfogande. Det kanske han fortfarande har”.

Riley tog en nära titt på tvångströjan som kvinnan hade på sig. Den såg identisk ut med den som gårdagens offer hade på sig.

”Och tvångströjan?” frågade Riley.

Alford ryckte på axlarna. ”Man skulle kunna tro att något sådant skulle vara enkelt att spåra. Men vi hittade ingenting. Det är standard på mentalsjukhus. Vi kollade alla sjukhus i hela delstaten, inklusive ett som ligger här i närheten. Ingen hade lagt märke till att några tvångströjor hade försvunnit eller blivit stulna”.

Det blev tyst medan Riley och Lucy fortsatte att läsa igenom rapporter och titta på bilder. Kropparna hade lämnats inom femton kilometer från varandra. Det tydde på att mördaren inte bodde alltför långt bort. Men den första kvinnans kropp hade dumpats hafsigt och bryskt på flodstranden. På de fem åren som gått mellan mordet så hade mördaren ändrat sin attityd på något sätt.

”Så vad tror ni om killen? frågade Alford. ”Varför tvångströjan och alla kedjor? Verkar inte det vara att överdriva?” Riley tänkte en stund.

”Inte för honom”, sa hon. ”Det handlar om makt. Han vill sätta fast sina offer både fysiskt och symboliskt. Det handlar om mycket mer än det praktiska. Det handlar om att ta offrets makt. Mördaren tycker det är mycket viktigt”.

”Men varför kvinnor?” frågade Lucy. ”Om han vill ta makten ifrån sina offer, skulle det inte vara mer dramatiskt med män?”

”Det är en bra bra”, svarade Riley. Hon tänkte sig tillbaka till brottsplatsen—hur kroppen så noggrant hade hängts upp med vikter.

”Men du måste tänka på att han inte är så stark”, sa Riley. ”Han kanske bara väljer lättare offer. Medelålders kvinnor som de här skulle nog inte kämpa emot så mycket. Men de symboliserar säker också någonting för honom. De valdes inte som individer, men som *kvinnor*—och vad än kvinnor representerar för honom”.

Alford morrade cyniskt

”Så ni påstår att det inte var personligt”, sa han. ”Kvinnorna gjorde ingenting för att bli fångade och mördade. Mördaren hade inte ens en anledning till varför just de förtjänade det”.

”Så är det ofta”, sa Riley. ”I mitt senaste fall så gav sig mördaren på kvinnor som köpte dockor. Han brydde sig inte om vem de var. Det räckte med att han sett dem köpa en docka”.

Den blev tyst igen. Alford tittade på sin klocka.

”Jag har en presskonferens om en halvtimme”, sa han. ”Finns det något mer vi måste gå igenom innan dess?”

”Ju snabbare jag och agent Vargas kan få intervjua offrens närmaste familj, desto bättre. Ikväll, om det går”, sa Riley.

Alford rynkade på pannan oroat.

”Det tror jag inte”, sa han. Hennes make dog när han var ung, för kanske femton år sedan. Hon har bara några vuxna barn, en son och en dotter som båda har familjer. De bor här i stan. Min personal har intervjuat dem hela dagen. De är helt utmattade och förkrossade. Vi får låta dem vila tills imorgon innan vi utsätter dem för mer av det”.

Riley såg att Lucy var på väg att protestera, så hon hejdade

henne med en tyst gest. Det var smart av Lucy att vilja intervjua familjen omedelbart. Men Riley visste att det var oklokt att bli ovän med den lokala polisen, speciellt om de var så kompetenta som Alford och hans team verkade vara.

”Jag förstår”, sa Riley. ”Vi provar imorgon. Hur är det med det första offrets familj?”

”Jag tror att det fortfarande finns några släktingar i Eubanks”, sa Alford. ”Jag ska kolla upp det. Men vi bör inte förhast oss. Mördaren verkar ju inte ha bråttom. Hans senaste mord var för fem år sedan, och det är inte troligt att han ska slå till snart igen. Vi tar det lugnt och försiktigt, så allt blir rätt”.

Alford reste sig från stolen.

”Nog bäst jag gör mig redo för presskonferensen”, sa han. ”Vill ni vara med på den? har ni något uttalande ni vill göra?”

Riley övervägde det en stund.

”Nej, det tror jag inte”, sa hon. ”Det är nog bäst om FBI håller en låg profil för tillfället. Vi vill inte att mördaren ska känna att han får mycket publicitet. Det är större chans att han visar sig igen om han inte tycker att han fått den uppmärksamhet han förtjänar. För tillfället är det bäst om det är ditt ansikte folk ser i media”.

”Nåja, då kan ni göra er hemmastadda sålänge”, sa Alford. ”Jag har bokat två rum på en Bed & Breakfast åt er. Det står också en bil utanför som ni kan använda”.

Han sköt fram pappret för rumsreservationen och några bilnycklar på skrivbordet åt Riley. Hon och Lucy lämnade polisstationen.

Senare samma kväll, satt Riley på en fönsterbänk med utsikt över Reedsports huvudgata. Det hade skymmat och gatulamporna hade börjat tändas. Kvällsluften var varm och skön, och allt var tyst, inga reportrar någonstans.

Alford hade bokat två fina rum på andra våningen åt Riley och Lucy. Kvinnan som ägde stället hade serverat en utsökt middag. Sedan hade Riley och Lucy tillbringat en timme i vardagsrummet på nedervåningen för att planera morgondagen.

Reedsport var verkligen en pittoresk och ljuvlig småstad. Under andra omständigheter så skulle det vara ett fint semestermål. Men nu när Riley var långt bort från allt prat om gårdagens mord, så började hon tänka på mer välbekanta problem.

Hon hade inte tänkt på Peterson på hela dagen, förrän nu. Han fanns där ute, det visste hon, men ingen annan trodde på det. Var det ett klokt val att låta det vara på det viset? Borde hon ha fortsatt att försöka övertyga någon?

Tanken på att två mördare—Peterson och vem det än var som hade mördat två kvinnor här—just nu levde sina liv hur de än behagade, fick henne att rysa. Hur många fler mördare fanns där ute, i delstaten, i landet? Varför plågades vår kultur med dessa förvrängda människor?

Vad hade de för sig? Satt de ensamma någonstans och

planerade, eller levde de bekväma liv med vänner och familj—oskyldiga människor som intet ont anade?

För tillfället kunde Riley inte veta det. Men det var hennes jobb att ta reda på det.

Hon var också nervös för Aprils skull. Det hade inte känts rätt att bara lämna henne med hennes pappa. Men vad annars kunde hon göra? Riley visste att om hon inte tagit detta fallet, så hade hon snart ändå tagit ett annat. Hon var helt enkelt för besatt av sitt jobb för att ta itu med en upprorisk tonåring. Hon var inte hemma tillräckligt ofta.

Av en impuls så tog Riley fram telefonen och skickade ett textmeddelande.

Hej April. Hur är det med dig?

Efter några sekunder kom svaret.

Det är bra med mig mamma. Hur är det med dig? Har du löst det än?

Det tog några sekunder innan Riley förstod att hon menade det nya fallet.

Inte än, skrev hon.

Du löser det snart, svarade April.

Aprils förtroende fick Riley att le en stund.

Vill du prata? Jag kan ringa dig nu.

Inte just nu. Jag klarar mig.

Riley visste inte riktigt vad det betydde. Hennes hjärta sjönk lite.

Okej, skrev hon. God natt. Älskar dig.

Hon slutade skriva och bara satt där och tittade ut på kvällen som blev allt mörkare. Hon log lite sorgset när hon mindes Aprils fråga...

"Har du löst det än?"

"Det" kunde betyda så många saker i Rileys liv. Och det kändes som hon hade en bra bit kvar för att lösa någon av dem.

Riley tittade ut i natten igen. Hon tittade ner på huvudgatan och föreställde sig mördaren på väg genom stan, mot tågspåren. Det hade varit vågat av honom. Men än mer vågat var det att ta sig tid att hänga kroppen från en elstolpe, där den skulle synas i ljuset från lagerlokalen.

Den delen av hans rutin hade förändrats drastiskt under de fem åren som gått. Från att att slarvigt dumpa kroppen vid floden, till att hänga upp den så hela världen kunde se den. Han verkade inte vara speciellt organiserad, men han började bli alltmer besatt. Något i hans liv måste han ändrats. Vad var det?

Riley visste att den här sortens fräckhet ofta representerade ett ökat sug efter publicitet, för berömmelse. Det stämde verkligen för den förra mördaren hon fått tag på. Men det kändes fel för det här fallet. Något fick Riley att tro att den här mördaren inte bara var liten och svag, men även opretentiös och ödmjuk.

Han tyckte inte om att döda; det var Riley ganska säker på. Och det var inte suget efter publicitet som drev honom till den här nya nivån av fräckhet. Det var ren förtvivlan. Kanske till och med ånger, ett undermedvetet försök att bli fångad.

Riley visste av egen erfarenhet att mördare aldrig var farligare

än när de började vända sig mot sig själva.

Riley tänkte på något som polischef Alford hade sagt tidigare.

"Mördaren verkar ju inte ha bråttom".

Riley var säker på att han hade fel.

Kapitel 10

Riley tyckte synd om rättsläkaren, en överviktigt man i medelåldern, när han spred ut fotografierna på polischef Alford's skrivbord. De visade varje hemsk detalj av Rosemary Pickens obduktion. Rättsläkaren, Ben Tooley, såg ut att må illa. Han var helt klart mer van vid att undersöka lik av folk som dött av strokes och hjärtattacker. Det såg ut som om han inte hade sovit inatt, och hon insåg att han säker jobbat över igår kväll. Riley gissade att han inte hade kunnat sova ordentligt när han nu än kom i säng.

Det var morgon, och Riley kände sig väldigt utvilad och pig. Hennes säng hade varit mjuk och bekväm, och varken mardrömmar eller inkräktare hade stört hennes sömn. Hon hade verkligen behövt en natt som den. Lucy och polischef Alford såg också pigga ut—men detsamma gick inte att säga om rättsläkaren.

”Det är lika illa som med Marla Blainey's mord för fem år sedan”, sa Tooley. ”Kanske värre. Gud, efter det mordet så hoppades jag att vi var klara med sådana hemska saker. Men sån tur hade vi inte”.

Tooley visade några närbilder av baksidan av kvinnans skalle. Ett stort och djupt sår syntes, och håret runtomkring var fyllt med blod.

”Hon fick ett hårt slag mot vänster hjässben”, sa han. ”Det var tillräckligt hårt för att knäcka skallen. Hon fick antagligen en

hjärnskakning och blev kanske medvetslös en kortare stund”.

”Vilken sorts föremål användes?” frågade Riley.

”Att döma utav det slitna håret och rivmärkena, så skulle jag säga att det var ett slag med en tung kedja. Marla Blainey hade ett liknande sår på ungefär samma ställe”.

Alford skakade på huvudet. ”Allt handlar om kedjor för den här killen”, sa han. ”Reportrarna kallar redan honom för ’kedjemördaren’”

Lucy pekade på några närbilder av kvinnans mage.

”Tror du att hon allmänt misshandlades, under en längre tid?” frågade hon. ”De där blåmärkena ser inte bra ut”.

”Det är de verkligen inte, men de kommer inte från misshandel”, sa Tooley. ”Hon har sådana blåmärken över hela kroppen för att hon bands så hårt med kedjor. På grund av hur hårt tvångströjan och kedjorna satt, så fick hon nog utstå hemska smärtor under en längre tid. Samma sak med Marla Blainey”.

De blev tysta en stund medan de övervägde den nya informationen.

Tillslut sa Lucy, ”Vi vet att han är liten och inte speciellt stark—och vi antar att det är en ’han’. Så det verkar som om han övermannat kvinnorna med ett hårt slag mot nacken. Medan de var snurriga och medvetslösa så släpade han dem till ett fordon i närheten”.

Riley nickade instämmande. Det verkade vara en kvalificerad gissning.

”Och hur behandlades hon under sin fångenskap? frågade

Alford.

Tooley letade fram bilderna på den dissekerade kroppen.

”Ganska så illa”, sa han. ”Jag hittade nästan inget maginnehåll. Inte så mycket i hennes tarmar heller. Han måste hållit henne vid liv med enbart vatten. Men han försökte nog inte svälta ihjäl henne. Det skulle ha tagit mycket längre tid. Kanske ville han bara göra henne svag. Det var samma sak med Marla Blainey. Att skära halsen av dem var nådastöten”.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.